

ud. Og endnu en Ting: Det gjælder vistnok i alle Forhold, at, naar der tilbydes os et i saa mange Henseender godt Fremskridt fra det Bestaaende, saa skal man meget betænke sig paa at vise det fra sig, selv om det ikke fuldt ud giver, hvad man kunde ønske i dette Anliggende. Det gaar jo gerne saa, at det ene Fremskridt letter det næste, hvorimod man ved at forkaste det Fremskridt, der ere En tilbudte, kan bewirke, at der endog i lang Tid ikke bliver tilbudt det, man nu kunde faae, og derved skyder det ud i en endnu langt videre Fremtid at faae det, man maa anse for det Bedste.

Frijs: Da der allerede er fremkommet saamange Udtalelser i denne Sag, skal jeg kun tillade mig en ganske kort Bemærkning, vedrørende den intensive Straf. Fra flere Sider er der fremkommet Bemærkninger imod denne Straf. Jeg kan ikke være enig i, men skal ikke nærmere gaa ind paa den Bemærkning, der er kommen frem om, at det skal være en mere eller mindre ærerig Straf. Jeg synes, at det er en torporlig Straf, som i Militæretaten skal anvendes uden at berøre Rogens Væ. Hvad enten en Mand's Hænder bindes til hans Ben, eller han selv bindes til en Pæl eller sættes ind i et Stab, gjør Intet til Sagen i saa Henseende; men en af disse intensive Straffe — hvilken det nu end bliver; i Lovforslaget er det jo foreslaaet at anvende Bøiestrafen — forekommer det mig aldeles nødvendigt at bibeholde. Jeg tror, at i det Dieblit, den fjernes fra den militære Straffelov, vil man se sig nødsaget til af de andre Straffe, der blive tilbage, at anvende saadanne, der i mange Henseender ville vise sig at være mere inhumane. Jeg skal kun nævne en enkelt saadan: mørkt Fængsel. Jeg er overbevist om og har ogsaa hørt af Læger, at denne Straf for visse Konstitutioner kan have ganske overordentlig farlige Følger. Jeg skal blandt Andet nævne, at for Folk, der ere noget forsaldne til Drik, frembringer denne Sidde i mørkt Arrest meget ofte Hallucinationer og den Slags Ting og det ikke alene for Dieblittet, men ogsaa for den Tid, der kommer efter. Jeg tror altsaa, at den Straf er i mange Henseender ligesaa inhuman som den intensive Straf, jeg nylig nævnte. Jeg har kun villet gjøre denne Bemærkning for derved at advare imod af seilagtige Humanitets-hensyn at komme til at handle imod, hvad der efter mine Begreber er sand og reel Humanitet. Endnu skal jeg kun bemærke, at Slutningen af § 9 forstaar jeg ikke rigtig vedkommer den militære Straffelov. Den lyder saaledes: „En ifølge de borgerlige Love idømt Livsstraf kan ogsaa fuldbyrdes ved Skydning, naar Omstændighederne ikke tilstede at faae den fuldbyrdes paa den Maade, som de borgerlige Love foreskrive“.

Ogenbøll: Jeg begjærede Ordet i Anledning af nogle Ytringer, som fremkom fra den ærede 6te Landssthingsmand for 2den Kreds (Hæde) angaaende Lovforslagets § 121. Jeg vil imidlertid forudskikke den Bemærkning, at jeg kan være fuldstændig enig med de Udtalelser, vi nylig hørte af den sidste ærede Zaler angaaende Bøiestrafen. Sagen er jo den — man kan vel tale rent ud, — at der gives visse Personer, som ikke have Respekt for Andet end for Noget, der tilføjer dem en personlig Ubehagelighed eller Lidelse. Det er et stort Spørgsmaal — ikke alene hos os, men ogsaa i andre Lande, — hvorvidt man har gjort rigtigt i at affasse torporlig Straf. Der er mange Menneſter, som ere sunkne saa dybt, at de ikke have Respekt for Andet end Prøgl — rent ud sagt. Et en saadan Person bliver sat i Arrest, hvor han kan sove og saar sin Føde, er en ren Svir for ham. Jeg er ikke meget kjendt i Militærvæsenet, men Militære have forsikret, og enhver Officer vil kunne bekræfte det, at der er saadanne Karle, som hellere ville sidde i Arrest og sove, end træffe ud paa Heden under Leiramlingerne og blive truſne igjennem; for saadanne Folk er Arrest ingen Straf, det er tværtimod en Fornøjelse. Man skal derfor være overordentlig varsom med at affære sig ethvert Middel, som kan lægge Baand paa slike uorne Personer. Jeg skal nævne et andet Exempel, hentet fra Marinen. Jeg vil spørge: Naar en Matros kommer drucken ombord og saa Chefen ikke har Lov til at anvende Bøien, hvad skal han saa anfille med en saadan Person? Han kan ikke sættes fast; han skal altsaa have Lov til at gaa omkring og gjøre Spektakler; men det er dog Noget, der ikke lader sig gjøre. Der maa et saadant Straffemiddel til, som kan tvinge en saadan Person. Den ærede 1ste Landssthingsmand for 11te Kreds (Lermansen), hvis humane Betragtning jeg i Reglen fuldstændig kan godkjende, mente, at det var nedværdigende at benytte Bøiestrafen. Men hertil vil jeg sige: Kan man overhovedet inddele Straffene i dem, som ere menneſkeverdige, og dem, som ikke ere det? Det tror jeg ikke. Man maa tage Straffene, som de ere, efter det Behov, som der er dertil. De meget ærefjære Personer, som det ærede Medlem nævnte, komme ikke i Straf, det er hele Forſkjellen. Det er de Personer, der mangle Uresfølelse, det er dem, som faae Straf, og paa dem kan det maasse dog være til Gavn, saa jeg tror tværtimod ikke, det gaar an at undvære denne Straf; den er, naar Prægelsestraffen er affattet, efter min Mening et aldeles nødvendigt Supplement til den almindelige Arreststraf. Den sidste ærede Zaler talte om mørkt Arrest, som kan være farlig netop af den Grund, som det ærede Medlem nævnte, den kan være skadelig for Helbredet, men det er Bøiestrafen ikke. Naar jeg skulde renoncere paa en